

Circle of life

<i>Translated by</i>	<i>Mr. Samran Wansuk</i>
<i>True story of</i>	<i>Mr. Sappasit Jitchan</i>
<i>Date of birth</i>	<i>April 4, 1985</i>
<i>Place of birth</i>	<i>Ubon Ratchathani Province</i>
<i>Disability</i>	<i>Speaking, weak legs and hands</i>
<i>Type of disability</i>	<i>Physical/movement</i>

There are three children in my family and I am the middle one. My father is self employed and my mother helped my grandparents working in the gardens in Piboonmungsaharn City, Ubon Ratchathani. I love everyone in my family. My father realized early on the need for his children's education. He said "You should have a better life because I have had a very hard time in my life. I have had no chance to go to school. What would you prefer," he used to say, "working hard under strong sunlight or in heavy rain? Or do you want to work in a clean and tidy office? If you choose the first, then you don't have to go to school. But if you choose the second, then you must pay more attention to your studies!" His words encouraged me and gave me lots of inspiration for my aspirations in school to fulfill my future.

When I was 9 years old my mother and all the children moved to

live in my grandparents' house in Sirindhorn district. My mother started running a grocery shop and my father went on his motorcycle for his weekly round trip to work over the very long distance of 60 kilometers. His love, his responsibility and his diligence were a very good role model for our family.

When I was 14 years old in my second year at secondary school, my father fell ill and died. He was 57 years old and his passing made life hard for everyone, especially my mother and our family to believe in the event that has happened.

After I graduated from secondary school, I agreed with my aunt to continue my high school education at Panitchayakarn School in Chonburi Province. I was soon to become familiar with a new life style in nearby Pattaya, a city of nightlife. I had a very good school-record and I paid a lot of attention to show

that I respected my father's encouragement. I had a very good time in school and, as a boy from the countryside, had fun in surveying Pattaya city in the hope of broadening my experiences. I always realized that to keep living in a good manner during my educational period would be very challenging. I was always aware of my responsibility to help my family.

I was a dreamer and hoped to become a teacher, a businessman, a prosecutor, a flight attendant or a tour guide. I wanted to be at least whatever I dreamed to be and I always thought about the day of my final success. My hopes and my desires did not make me aware of the disappointment, which could be happening to my life plan soon.

When I was 18, during the second term of my 3rd year in a Vocational School, I became seriously ill. I had some pills to reduce the fever, but there was little effect. Then, I tried to take more pills to break the fever and lower my body temperature. I collapsed in bed and could not move any parts of my body. I felt pains in my bones and I tried to get up, but there was no hope. I was absent for almost two

weeks. One of my friends called me and informed that all of the teachers and students were going to welcome the visit to Naklue of Her Royal Highness Princess Maha Chakri Sirindhorn. I was very glad to hear this and decided to go by motorcycle to the school, which was 20 kilometers from my house. When I arrived at school I blacked out in front of the teachers and my friends. Then, I was sent to Banglamung hospital and I woke up again in the afternoon of the following day. I could feel a pain all over my body. I cried a lot and wanted to go home.

My mother and my grandmother picked me up at my house in Ubonratchathani. They urgently took me to Kay-Sappasittiprasong hospital and a doctor treated me. I was in very serious pain, which became worse when the weather got colder. I could not get up from my bed and felt very exhausted. I was comforted to see my mother and my sister sitting beside my bed for the whole night. My mother used some warm herbs to massage my body to reduce the pain. My mother took me to many places and she also invited some folk doctors to my house to

treat me. Over ten doctors provided me medical treatment but sometimes they were of little use.

My sickness became very serious when I could not eat. My mother and some of the relatives again took me to Kay-Sappasittiprasong hospital. I was admitted for 3 days but my condition did not improve. One doctor suggested that I should have an operation, but changed his mind and took me to Prasimahaphothi Psychiatric Hospital. After a physical examination I was admitted to the male psychiatry building. An orderly put me on a wheelchair and took me for a bath. He sprayed my head with a high pressure water hose, which was very hard for me because I could not breathe. I tried to get away and after some struggling, I was able to move away. Doctors and staff were very surprised but they were glad to see that I had begun to move again. My sickness appeared to have completely gone and this treatment really seemed to have worked.

After a strong shower they gave me back my clothes and asked me to get into bed by myself. It was very hard for me to sleep because I was very glad to be able to walk again. I decided to practice my

walking, which was better than just lying in bed.

The doctor, however, had other plans. The staff strapped me to the bed and did not provide me with any food or water for a few days. I was very tired and fell asleep. On the morning of the next day when they let me free, I was so thirsty that I rushed to the water tank to quench my thirst. I found my first meal was very delicious because I was so hungry. I became a patient of psychiatry and stayed in the hospital for one week.

My dreams were gone when I become a person with a disability. How could I deal with it? Friends have suggested to me that I train for skills for people with a disability. I was very angry when my friends call me a person with a disability. Time flew and I had no focus. All my friends always came and visited me. They said "You still have some hopes if you have a vocational skill. You will get a job and earn some money." I could feel that what they said was real. I understood what I was and there were some hopes. I would try very hard to make my dreams come true again.

I passed my entrance exam in the Redemptorist Vocational School for the Disabled in Pattaya. A 2-year Information System Development course was my chosen program. I was very glad to have an opportunity to study in an international, well-known and quality school. After I have seen my friends and look at myself I thought that the most dangerous enemy of a person was only his thoughts. I have come to have an open mind and have accepted the things and events that have happened and have passed through my life. I have, though, found the truth of life when those who I loved the most died. My life has completely changed in one night. There was nothing sure in the world. I realized that all things are transitory. I have changed a lot and let my life begin by itself just as a baby starts learning new things and I sometimes have someone to guide me. I could feel a very warm and caring feeling by living in this school. I wish that I could see this happen everywhere in the community.

I liked reading Father Ray's biography. I was very impressed with his love and generosity for people with a disability. He worked very hard to create an opportunity for everyone. "I don't know who are you, but I will love all of you" he said. He was just not a big guy, but his heart was much bigger.

I appreciate Sister Pavinee a lot, who I always called "mother". She loves us a lot and she is very kind. She is pleased to advise and help those who face any difficulties. She is our role model. She has done many things by herself to let everyone know that we have got very good chances. Once again, I would like to thank her for her generosity.

The principal, teachers and staff are always aware of the importance of our development and our education. Also, I would like to express my thanks to all of them as well as friends, who always helped and gave me inspiration. Lastly, my thank also goes to all of our sponsors who have supported our activities and our success in the past and continue to do so.

วงเวียนชีวิต

เรื่องราวชีวิตจริงโดย นายสรรพลสิทธิ์ จิตรจันทร์
วัน เดือน ปีเกิด 4 เมษายน 2528
ภูมิลำเนา จังหวัดอุบลราชธานี
ลักษณะความพิการ หูตึงไม่ชัด แขน-ขาอ่อนแรง
ประเภทความพิการ ทางกาย/การเคลื่อนไหว

ผมมีพี่น้อง 3 คน ผมเป็นคนกลาง พ่อมีอาชีพรับจ้าง แม่ช่วยปู้ยาทำสวน ที่อำเภอพิบูลมังสาหาร จังหวัดอุบลราชธานี ผมรักทุกคนในครอบครัวมาก พ่อจะให้เวลากับลูก โดยเฉพาะเรื่องเรียน พ่อพูดว่า “อย่าให้ชีวิตลูกต้องตกต่ำไปกว่าพ่อนะ พ่อไม่มีโอกาสได้เรียนหนังสือสูงๆ ชีวิตจึงต้องลำบาก.....ให้ลูกถามตัวเองว่า ไตขึ้นอยากทำงานตากแดด ตากฝน มือจับจอบหรือทำงานนั่งสบายในร่ม มือจับปากกาให้ลูกเลือกว่าจะเอาแบบไหน ถ้าเลือกอย่างแรกก็ไม่ต้องเรียน ถ้าเลือกอย่างหลังขอให้ตั้งใจเรียนและเรียนให้เก่งๆ” คำพูดของพ่อในวันนั้น มันเป็นพลังที่ยิ่งใหญ่ส่งผลให้ผมตั้งใจเรียนและมุ่งมั่นว่าต้องเรียนให้สูงๆ เพื่ออนาคตในวันข้างหน้า

ขณะผมอายุได้ 9 ปี แม่และลูกทุกคนย้ายไปอยู่ที่บ้านตายาย ในอำเภอสรินทร ที่นั่นแม่สามารถสร้างรายได้ด้วยการขายของ พ่อซื้อรถมอเตอร์ไซด์ไปกลับอยู่เนิ่นนี้ทุกสัปดาห์ ระยะทางห่างกันประมาณ

60 กิโลเมตร พ่อเป็นตัวอย่างที่ดีให้ลูกๆ เรื่องความขยัน ความรับผิดชอบในหน้าที่ การงานและความรักที่พ่อมีต่อครอบครัว ขณะผมเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อายุประมาณ 14 ปี พ่อได้ล้มป่วยและเสียชีวิตอย่างกะทันหัน พ่ออายุแค่เพียง 57 ปี เราทุกคนรับเหตุการณ์นี้ไม่ได้เลยโดยเฉพาะแม่ เราทุกคนเสียใจมากเมื่อไม่มีพ่อเหมือนขาดทุกสิ่งในชีวิต ตายายปลอบใจแม่และให้กำลังใจพวกเราว่าต้องสู้ชีวิตต่อไป

เมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผมไปเรียนต่อที่โรงเรียนพิทยาศาสตร์วิทยา จังหวัดชลบุรี ตามคำชักชวนของน้าสาว ผมต้องปรับตัวกับการที่ต้องมาอยู่ในเมืองที่เจริญด้วยสีแสงเสียงเช่นเมืองพิทยาศาสตร์วิทยา การเรียนของผมอยู่ในเกณฑ์ดี ผมตั้งใจอยากทำให้พ่อภูมิใจในตัวผม ผมมีความสุขกับการเรียน สนุกกับการเที่ยวเตร่ในเมืองพิทยาศาสตร์วิทยา เพื่อหาประสบการณ์ตามประสาหนุ่มวัยรุ่นคนบ้านนอกอย่างผม ผมทราบดีกว่าการประดับประดาตนให้อยู่ในกรอบที่ติงามให้สมกับวัยเรียนนั้นเป็นสิ่ง

ที่ทำทายนมมาก ผมตระหนักอยู่เสมอว่า ผมต้องดูแลรับผิดชอบแม่และน้อง

ผมเป็นคนช่างฝัน ฝันอยากเป็นครู เป็นนักธุรกิจ ทำงานธนาคาร เป็นอัยการ เป็นพนักงานบนเครื่องบิน และเป็นนักฟุตบอล ในที่สุดผมบอกกับตัวเองว่าขอให้ได้เป็นอะไรสักอย่างที่ผมฝันไว้เถิด ้วยอย่างผมคงคิดถึงแต่เรื่องความสำเร็จ ความเป็นไปได้ รวมถึงความแปลกใหม่ต่างๆ ที่อยากทดลอง คงไม่ได้เผื่อใจไว้บ้างว่าถ้าชีวิตไม่เป็นไปอย่างที่คิด แต่เป็นไปตามลิขิตจะปรับวงเวียนชีวิตของตนอย่างไร

เมื่ออายุ 18 ปี เรียนอยู่ระดับปวช. ปี 3 ภาคเรียนที่ 2 ผมป่วยเป็นไข้ อย่างกะทันหัน ผมซึ้อยาลดไข้มากิน อาการไม่ดีขึ้นเลย ผมจึงเพิ่มปริมาณการกินยามากขึ้นเป็นแผงๆ คิดเพียงว่ากินยาแล้วเดี๋ยวไข้ก็จะลดเอง แต่ไม่เป็นเช่นนั้นเลย ผมกลับนอนซมหมดเรี่ยวแรง ไม่สามารถหยิบจับอะไรได้เลย พยายามจะลุกขึ้นเดินก็ยังทำไม่ได้และมีอาการปวดเสียวตามกระดูกไปทั้งตัว ผมขาดเรียนไปประมาณเกือบสองสัปดาห์ เพื่อนโทรหาผมและบอกว่า อาจารย์ให้นักศึกษาทุกคนไปร่วมรับเสด็จสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ พระองค์ท่านจะเสด็จมาที่นาเกลือ ผมดีใจมากที่จะได้ร่วมรับเสด็จพระองค์ท่านผมตัดสินใจขับรถมอเตอร์ไปโรงเรียนซึ่งห่างจากบ้านประมาณ 20 กิโลเมตร เมื่อไปถึงโรงเรียนผมหมดสติล้มลงตรงหน้าอาจารย์ และเพื่อน ๆ ผมถูกส่งตัวไปที่โรงพยาบาล

บางละมุง ผมรู้ตัวอีกที่เป็นป่วยของวันรุ่งขึ้น ผมรู้สึกปวดไปทั้งตัว ผมร้องให้คิดถึงแม่อยากกลับบ้านไปอยู่กับแม่

แม่และยายมารับตัวผมกลับบ้านที่อุบล แล้วแม่รีบนำผมส่งโรงพยาบาลค่ายสรรพสิทธิประสงค์ คุณหมอให้ยารักษาตามอาการ อาการปวดกระดูกทวีความรุนแรงมากขึ้นโดยเฉพาะเมื่ออากาศเย็น ผมไม่ได้ลุกจากที่นอนเลย เพราะไม่มีเรี่ยวแรง ผมส่งสารแม่ และน้องสาวมากที่ต้อมมารับภาระดูแลผมตลอดทั้งวันทั้งคืน อาการผมทรุดหนักลงมาก ผมไม่ได้ลุกจากที่นอน แม่ใช้สมุนไพรประคบแล้วบีบนิ้วตามตัวผมเพื่อบรรเทาอาการปวด เมื่อแม่ได้ยินว่าที่ไหนมีคุณหมอดีๆ แม่ก็จะพาผมไปรักษาหรือบางครั้งหมอชาวบ้านแผนไทยก็เสนอตัวมาช่วยรักษาผมถึงที่บ้าน นับรวมๆ กันแล้วผมใช้คุณหมอในการรักษาผมไม่ต่ำกว่าสิบคน บางครั้งยังถูกคุณหมอแผนไทยหลอกด้วยซ้ำไป

อาการผมเข้าสู่วิกฤตผมกินอะไรไม่ได้เลย แม่และญาติๆ ทุกคนนำตัวผมส่งโรงพยาบาลค่ายสรรพสิทธิประสงค์ไปนอนอยู่ได้ 3 คืน อาการไม่ดีขึ้น คุณหมอลงความเห็นว่าคุณต้องผ่าตัดสมองที่สุดคุณหมอมเปลี่ยนใจ แต่กลับส่งต่อผมไปยังโรงพยาบาลพระศรีมหาโพธิ์ หลังจากที่คุณหมอดูแลเสร็จแล้วก็ส่งตัวผมไปอยู่ที่ตึกจิตเวชชาย เจ้าหน้าที่ที่อุ้มผมนั่งรถเข็นแล้วพาผมไปอาบน้ำ โดย

ใช้สายยางฉีดน้ำวางบนศีรษะแล้วเปิดน้ำอย่างแรงเป็นเวลานาน ผมหายใจไม่ออกและทนไม่ได้จึงลุกขึ้นวิ่งหนี ทั้งหมดและเจ้าหน้าที่ที่ใจมากที่เห็นผมลุกขึ้นวิ่งได้อาการป่วยหมดเรี่ยวแรงของผมหายเป็นปลิดทิ้ง ผมคิดว่านี่คงเป็นวิธีบำบัดผู้ป่วยวิธีหนึ่งที่ใช้ได้ผลจริงๆ กับผม

วิธีอาบน้ำแบบพิสดารเสร็จแล้วก็สวมเสื้อผ้าให้ผม แล้วสั่งให้ขึ้นเตียงนอน แต่ผมไม่ยอกนอนดีใจที่ตัวเองกลับมาเดินได้อีกครั้ง เลยคิดว่าน่าจะลงมาหัดเดินคงดีกว่านอนอยู่บนเตียง แต่ความคิดของผมไม่ตรงกับคำสั่งคุณหมอ เจ้าหน้าที่จึงจับผมมัดตรึงสี่มุมไว้บนเตียง ผมไม่ได้กินอาหารมาหลายวันแล้ว ผมหิวข้าวหิวน้ำมาก จนผลอยหลับไป รุ่งเช้าจึงแก้มัดผม สิ่งแรกที่ผมทำคือวิ่งไปหาถังน้ำดื่ม แล้วกินข้าวที่อร่อยที่สุดในชีวิตเพราะความหิว ผมกลายเป็นคนไข้ของจิตเวชพักรักษาอยู่ที่นี่ประมาณหนึ่งสัปดาห์

ความฝันของผมมันสลายไปแล้ว
ผมกลายเป็นคนพิการ และผมจะรับมือกับมันอย่างไรดี เพื่อนแนะนำผมให้เรียนต่อด้านฝึกอาชีพคนพิการ ผมโกรธมากเมื่อเพื่อนบอกว่าผมเป็นคนพิการ ผมยังหวังว่ายังมีโอกาสที่จะหายเป็นปกติ ผมไม่ยอมรับว่าผมเป็นคนพิการ ผมปล่อยเวลาให้ล่วงเลยไปอย่างไร้จุดหมาย เพื่อนคนเดิมแฉะเวียนมาเยี่ยมให้กำลังใจเสมอ พูดให้ผมได้คิดว่าอนาคตยังมีความหวังหากเรามีวิชาความรู้ด้านอาชีพ มีงานทำมีเงินใช้

ไม่เป็นภาระให้ใคร ผมสำนึกได้ว่าสิ่งที่เพื่อนพูดนั้นเป็นความจริง ผมจะไม่หนีตัวเองอีกต่อไป ผมต้องกล้ายอมรับว่าผมเป็นคนพิการ ผมยังมีความหวังและจะพยายามสร้างทุกอย่างเท่าที่สามารถ

ผมผ่านการสอบคัดเลือกได้เข้าเรียนโรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ ผมเลือกเรียนหลักสูตรการพัฒนาระบบสารสนเทศ หลักสูตร 2 ปี ผมตั้งใจที่ได้เข้ามาสู่สถาบันที่มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับเรื่องคุณภาพในระดับสากล เมื่อผมมองดูตนเอง และเพื่อนๆ ผมจึงเกิดความคิดที่ว่าศัตรูที่จะทำร้ายเราไม่ใช่คนอื่นแต่เป็นตัวเราเอง ผมเปิดใจรับทุกคนรับทุกสิ่งทุกอย่างที่ผ่านเข้ามาชีวิตที่แตกต่างและหลากหลายในแง่บวกเสมอ ผมเริ่มพบสังสรรค์ในชีวิตมากขึ้น เพียงคนที่เรารักคนที่เลี้ยงดูเราจากไปชีวิตเราก็เปลี่ยนไป เพียงข้ามคืนชีวิตผมก็เปลี่ยนไป ในโลกนี้ไม่มีอะไรแน่นอนที่เราจะยึดถือให้คงอยู่เสมอไป ผมปลง ผมปล่อย ผมเปลี่ยน ผมยอมให้ชีวิตผมค่อยเป็นค่อยไปเหมือนเด็กที่เพิ่งหัดเดิน หัดพูด โดยมีผู้นำทางผู้คอยให้ความช่วยเหลือผมเป็นระยะๆ บรรยายภาครวมถึงชีวิตความเป็นอยู่ที่นี้ช่างอบอุ่นเป็นกันเองจริงใจและเอื้ออาทรกันเสมอ ผมอยากเห็นสังคมทุกๆ ไปมีสิ่งเหล่านี้

ผมชอบอ่านชีวประวัติของคุณพ่อ เรย์ รู้สึกประทับใจในความรักความเมตตาที่ท่านมีต่อคนพิการ ตรากตรำเหนื่อยยากลำบากเพียงเพื่อให้ลูกๆ ได้รับโอกาสที่ดี

ท่านกล่าวว่า “ถึงพิการลูกใครพ่อแม่ไม่สน แต่พ่อรักทุกคนเสมอเหมือนกัน.....” คุณพ่อเรย์ท่านไม่ใหญ่เพียงแต่ตัว แต่จิตใจของท่านยิ่งใหญ่กว่าอย่างหาที่เปรียบมิได้

ขอขอบพระคุณ ชิสเตอร์ภาวิณี หรือที่ผมและทุกคนเรียกท่านว่า “คุณแม่ชิสเตอร์” ท่านให้ความรักความเมตตาแก่ลูกๆ ทุกคน ใครมีปัญหาความทุกข์ยากลำบากต่างๆ ท่านก็ยินดีให้คำแนะนำช่วยเหลือทุกเรื่อง ท่านเป็นตัวอย่างที่ดีให้กับพวกเรา บ่อยครั้งที่ท่านลงมือทำเองเพื่อต้องการให้ลูกๆ ทุกคนได้ในสิ่งที่

ที่สุดเหมาะสมกับทุกคนที่สุด ผมขอขอบพระคุณ คุณแม่ชิสเตอร์ มากๆ ครับ

อาจารย์ใหญ่ คณะอาจารย์และบุคลากรทุกท่านให้ความเป็นกันเองดูแลเอาใจใส่เราเป็นอย่างดี ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้เราทุกคน ขอขอบพระคุณทุกท่านครับ อีกทั้งเพื่อนๆ พี่ๆ ทุกคนที่ให้ความสนใจ คอยช่วยเหลือให้คำแนะนำเสมอ จึงขอขอบคุณไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ที่สุดผมขอกราบขอบพระคุณ ผู้มีอุปการคุณทุกท่านที่ให้การสนับสนุนช่วยเหลือเราทุกคนตลอดมา

